# FORSLAG TIL AFGØRELSE FRA GENERALADVOKAT F. G. JACOBS

fremsat den 19. marts 1992 *

*Hr. afdelingsformand,*
*De herrer dommere,*

1. Storhertugdømmet Luxembourgs Conseil d'État har i nærværende sag anmodet Domstolen om en præjudiciel afgørelse af tre spørgsmål vedrørende den frie adgang til at udøve erhverv som virksomhedsrevisor; spørgsmålene lyder således:

» 1) a) Kan en medlemsstats kompetente myndigheder retmæssigt ifølge artikel 52 ff. i traktaten eller andre bestemmelser i traktaten eller bestemmelser til gennemførelse heraf bestemme, at det forhold, at en fysisk person er etableret som selskabsrevisor i en anden medlemsstat, udelukker vedkommende fra i førstnævnte medlemsstat at udøve erhverv som selskabsrevisor?

Dersom dette spørgsmål besvares benægtende, spørges det:

b) Kan en medlemsstat retmæssigt kræve, at en person, der opfylder betingelserne for at udøve erhverv som selskabsrevisor i en anden medlemsstat, hvor vedkommende også er erhvervsmæssigt etableret, endvidere skal have fast kontor i den pågældende medlemsstat og rent faktisk opholde sig dér i et vist tidsrum og opfylde betingelser, der er nødvendige for kontrollen med, at erhvervet udøves efter de dér gældende faglige standarder?

2) Kan de kompetente myndigheder i en medlemsstat ifølge artikel 52 ff. i Romtraktaten eller andre bestemmelser i traktaten eller bestemmelser til gennemførelse heraf meddele tilladelse til at udøve erhverv som selskabsrevisor til personer, der har lønnet beskæftigelse hos andre, der efter den pågældende medlemsstats lovgivning selv har opnået en sådan tilladelse, og samtidig afvise at meddele en sådan tilladelse til personer, der har lønnet beskæftigelse hos andre, der har opnået en sådan tilladelse efter en anden medlemsstats lovgivning?«

2. Institut des réviseurs d'entreprises (herefter benævnt »instituttet«), som er den faglige institution, som revisorerhvervet i Storhertugdømmet hører under, har interveneret i hovedsagen, og har desuden indgivet skriftligt indlæg for Domstolen.

3. De spørgsmål, Luxembourgs Conseil d'État har forelagt, er rejst under en sag, som Claus Ramrath har anlagt mod den luxembourgske justitsminister (herefter benævnt »ministeren«), og hvorunder han har anfægtet gyldigheden af afgørelsen om at trække ministeriets autorisation til at udøve erhverv som selskabsrevisor i Storhertugdømmet Luxembourg tilbage. Denne autorisation var

* Originalsprog: engelsk.

oprindelig blevet meddelt Ramrath den 11. februar 1985, mens han var ansat i selskabet Treuarbeit (herefter benævnt »Treuarbeit Luxembourg«), der er hjemmehørende i Luxembourg, hvor det selv har fået meddelt autorisation som virksomhedsrevisor. Den 1. februar 1988 meddelte Ramrath imidlertid instituttet, at han nu havde lønnet beskæftigelse som ansat i Treuarbeit AG, der er et i Düsseldorf hjemmehørende selskab (herefter benævnt »Treuarbeit Düsseldorf«). Den 8. august 1988 meddelte ministeren Ramrath, at han som følge heraf agtede at trække autorisationen af ham tilbage, hvorpå han anmodede ham om at fremsætte sine bemærkninger. Den 28. september 1988 tilstillede Treuarbeit Luxembourg ministeren en skrivelse, hvori det oplystes, at Ramrath i sit arbejde i Luxembourg var ansat i dette selskab. Til trods herfor blev Ramrath's autorisation endeligt trukket tilbage den 19. maj 1989.

4. Ministeren har angivet to grunde for afgørelsen om at trække Ramrath's autorisation tilbage. Den første går ud på, at Ramrath ikke har erhvervsmæssigt hjemsted i Luxembourg, hvilket er i strid med artikel 3, stk. 1, litra c), i lov af 28. juni 1984 om adgang til at udøve erhverv som selskabsrevisor. Den anden går ud på, at Ramrath i kraft af sin ansættelse i Treuarbeit Düsseldorf ikke, som krævet efter artikel 6 i samme lov, der indeholder et forbud mod, at en virksomhedsrevisor har lønnet beskæftigelse som ansat hos en person, der ikke har fået meddelt autorisation som virksomhedsrevisor i Luxembourg, havde status som selvstændig erhvervsdrivende. Ramrath's autorisation blev således trukket tilbage, ikke fordi han var etableret i en anden medlemsstat, men fordi 1) han ikke rådede over et erhvervsmæssigt hjemsted i Luxembourg og 2) havde lønnet beskæftigelse som ansat i et selskab, nemlig Treuarbeit Düsseldorf, der ikke selv havde fået meddelt autorisation som virksomhedsrevisor i Luxembourg.

5. Hverken ministeren eller instituttet har villet bestride, at det strider mod fællesskabsretten at trække autorisationen tilbage, blot fordi den pågældende revisor var etableret som revisor i en anden medlemsstat. I Domstolens dom af 12. juli 1984 (sag 107/83, Klopp, Sml. s. 2971, præmis 19), finder man således følgende udtalelse:

»Synspunktet, hvorefter etableringsfriheden ikke er begrænset til retten til at oprette et enkelt forretningssted inden for Fællesskabet, bekræftes af selve ordlyden af traktatens artikel 52, ifølge hvilken den gradvise ophævelse af restriktioner i etableringsfriheden også skal omfatte hindringer for, at statsborgere i en medlemsstat, der er bosat på en anden medlemsstats område, opretter agenturer, filialer eller datterselskaber. Denne regel skal anses for en særlig udmøntning af et generelt princip, der også gælder for de liberale erhverv, hvorefter etableringsretten også omfatter retten til under iagttagelse af de faglige regler at indrette og opretholde mere end et centrum for erhvervsudøvelse på Fællesskabets område.«

Endvidere omfatter, som fastslået i Domstolens dom af 4. december 1986 (sag 96/85, Kommissionen mod Frankrig, Sml. s. 1475), friheden for personer, der tilhører et liberalt erhverv, til at udøve deres virksomhed i mere end én medlemsstat, i medfør af traktatens

artikel 48 retten til at have lønnet beskæftigelse som ansatte hos andre.

6. Jeg er derfor ikke i tvivl om, at det første af de tre af Luxembourgs Conseil d'État forelagte spørgsmål skal besvares benægtende. Spørgsmålet bliver herefter, hvilke begrænsninger en medlemsstat kan opstille for udøvelsen af virksomhedsrevisorerhvervet på sit område. Kan en medlemsstat således f.eks. kræve opfyldelse af betingelser vedrørende faste kontorfaciliteter og faktisk tilstedeværelse en vis mindstetid? Kan den stille krav om, at en virksomhedsrevisor kun har lønnet beskæftigelse hos en person, der har fået meddelt autorisation efter medlemsstatens lovgivning? Jeg vil i den følgende redegørelse gennemgå disse to spørgsmål i den rækkefølge, de er stillet. Selv om de spørgsmål, Domstolen har fået forelagt, kun specielt nævner traktatens artikel 52, er det klart, at friheden til at udøve et liberalt erhverv efter omstændighederne kan være værnet ved traktatens artikel 48 og 59 såvel som ved dens artikel 52.

**Betingelsen om faktisk ophold i et vist mindstetidsrum**

7. Instituttet har i sit skriftlige indlæg været inde på, og i retsmødet gjort gældende, at en virksomhedsrevisors faste tilstedeværelse på den medlemsstats territorium, hvor revisionsvirksomheden udføres, er påkrævet af hensyn til en passende kontrol med erhvervet. Det har bl.a. gjort gældende, at det af hensyn til opbevaringen af dokumenter og arkiver samt anvendelsen af reglerne om tavshedspligt er nødvendigt, at personer, der udfører revision, har et fast erhvervsmæssigt hjemsted på værtsmedlemsstatens territorium. Som ministeren har forklaret i sit skriftlige indlæg, blev artikel 3, stk. 1, litra c), indføjet i loven af 28. juni 1984 for at gøre det muligt for skatte- og tilsynsmyndighederne under udførelsen af deres tilsynsopgaver at kunne henvende sig til personer, der fast opholdt sig i Luxembourg. I den følgende redegørelse går jeg ud fra det synspunkt — der ikke er blevet anfægtet i den foreliggende sag — at de krav, der er blevet formuleret i så henseende, er begrundet. Jeg vil først undersøge holdbarheden af den argumentation, der er blevet fremført vedrørende ophold i en vis mindstetid, sådan som denne argumentation fremtræder på baggrund af det forhold, som Treuarbeit har anført over for ministeren, og hvorefter Ramrath var ansat i dette selskab i sit arbejde i Luxembourg. Imidlertid må situationen også vurderes ud fra andre synsvinkler, idet ministeren har bestridt rigtigheden af udtalelsen herom.

8. Det er for det første klart, at en person, der udfører regnskabsrevision som et led i sit arbejde som ansat i et selskab, der er hjemmehørende i Luxembourg, gør det for sin arbejdsgiver, selv om der kun er tale om en midlertidig ansættelse. Derfor må efter min mening betingelser af enhver art i national lovgivning vedrørende opbevaring af dokumenter og arkiver og disses fortrolige karakter gyldigt kunne gøres gældende over for arbejdsgiveren i Luxembourg. Desuden kan krav af enhver art vedrørende opretholdelsen af forbindelsen til kunderne eller til de kompetente nationale myndigheder opfyldes af arbejdsgiveren selv eller af andre ansatte hos ham og gennemtvinges over for arbejdsgiveren, såfremt de ikke opfyldes. Endelig har alle absolut nødvendige faglige standarder også gyldighed for den ansatte, som vil være til stede i Luxembourg i den tid, hvor han skal præstere ydelser dér.

9. På den anden side har hverken ministeren eller instituttet gjort gældende, at der ifølge luxembourgsk lovgivning gælder bestemmelser, hvorefter en virksomhedsrevisor med et fast hjemsted i Luxembourg er afskåret fra at ansætte personalet midlertidigt. Jeg kan derfor ikke se, hvorledes man skal kunne begrunde et krav, der fører til, at den pågældende arbejdsgiver afskæres fra midlertidigt at ansætte en virksomhedsrevisor, der har tilladelse til at virke som sådan i Luxembourg, men som først og fremmest er ansat i et selskab, der har sit hjemsted i en anden medlemsstat. Efter min mening må et sådant krav derfor være i strid med grundsætningen om fri bevægelighed i traktatens artikel 48, der sikrer retten til midlertidigt at tage ansættelse i en anden medlemsstat.

10. Dette krav vil i øvrigt under visse omstændigheder udgøre en hindring for, at selskaber, der er etableret på en medlemsstats område, opretter filialer, datterselskaber eller agenturer i en anden medlemsstat, hvilket de ifølge traktatens artikel 52 får sikkerhed for at kunne, idet det for at sikre en velordnet drift vil kunne være nødvendigt midlertidigt at overføre personale fra tjenestested til tjenestested i de forskellige medlemsstater. Det fremgår ikke klart af forelæggelsesdommen, om Treuarbeit Luxembourg reelt er en filial, et agentur eller et datterselskab af Treuarbeit Düsseldorf. Ministeren har i retsmødet anført, at Treuarbeit Luxembourg som et selskab, der er en selvstændig juridisk person, ikke kan anses for en filial af det tyske selskab, der i øvrigt selv er filial af et selskab, der har sit hovedsæde i Berlin og Frankfurt. Det er imidlertid klart, at Treuarbeit Luxembourg ikke dermed kan frakendes sin status, om ikke som en afdeling, så i det mindste som et datterselskab eller et agentur af det tyske selskab. Under alle omstændigheder er Treuarbeit Düsseldorf's etableringsret ikke direkte omtvistet i den foreliggende sag.

11. Af ministerens besvarelse af de skriftlige spørgsmål, Domstolen har stillet, fremgår det, at han bestrider rigtigheden af Treuarbeit Luxembourg's udtalelse om, at Ramrath præsterer tjenesteydelser i Luxembourg som ansat i nævnte selskab. De præcise omstændigheder, hvorunder Ramrath præsterer disse ydelser, udgør naturligvis en faktisk omstændighed, som kun den nationale ret kan tage stilling til. Man kan imidlertid heller ikke komme uden om, at spørgsmålet om, hvilke kriterier der må anvendes ved afgørelsen af, om disse omstændigheder og forhold skal anses for et ansættelsesforhold, er et spørgsmål, der må afgøres på grundlag af fællesskabsretten, jf. Domstolens dom af 23. marts 1982 (sag 53/81, Levin, Sml. s. 1035, præmis 11). Desuden kan Ramrath, som jeg kommer tilbage til, under alle omstændigheder påberåbe sig retten til fri udveksling af tjenesteydelser efter traktatens artikel 59, selv om han ikke for så vidt angår ansættelsen i det luxembourgske selskab kan påberåbe sig den frie bevægelighed for arbejdstagerne i henhold til traktatens artikel 48.

12. Ministeren har i besvarelsen af Domstolens spørgsmål gjort gældende, at den blotte omstændighed, at Ramrath af Treuarbeit Düsseldorf blev stillet til rådighed for Treuarbeit Luxembourg med henblik på at præstere tjenesteydelser i enkelttilfælde, ikke er ensbetydende med, at Ramrath er ansat i et luxembourgsk selskab. Det kan godt være rigtigt, men afgørende bliver efter min mening, ikke om Ramrath udøver sin virksomhed som lønmodtager i Luxembourg,

men udelukkende, om han kan påberåbe sig de rettigheder, der er sikret ham ved enten artikel 48 eller artikel 59 i traktaten. Disse to artikler må faktisk eventuelt i forbindelse med traktatens artikel 52 i sig selv antages at omfatte samtlige de situationer, i hvilke en person vil kunne præstere tjenesteydelser, idet vedkommende tager fra én medlemsstat til en anden. Det må derfor afgøres, om de betingelser, der ifølge luxembourgsk lovgivning er opstillet for udøvelse af erhverv som virksomhedsrevisor, kan opfyldes i tilfælde, hvor der er tale om en revisor, der midlertidigt er stillet til rådighed for et selskab, der har hjemsted i Luxembourg. Som tidligere nævnt må disse betingelser efter min mening kunne anses for opfyldt, såfremt Ramrath's tjenesteydelser for kundekredsen i Luxembourg er blevet præsteret af ham selv på vegne af et selskab, der selv er hjemmehørende i denne medlemsstat, idet alle relevante betingelser vedrørende tilsyn i så fald gyldigt kan opfyldes, jf. punkt 8 ovenfor. Det har således efter min mening ikke større betydning, om Ramrath er ansat i det luxembourgske selskab, når blot dette selskab kan drages til ansvar for Ramrath's virksomhed.

13. Når Ramrath udfører revision på vegne af Treuarbeit Luxembourg, bør det måske lægges til grund, at der er tale om, at selskabet præsterer tjenesteydelser til kunderne, men ikke om at Ramrath selv gør det, selv om han ikke har lønnet beskæftigelse i dette selskab. I så fald må der imidlertid efter min mening også være tale om, at Ramrath præsterer tjenesteydelser for det pågældende selskab. Dersom det heroverfor anføres, at Ramrath ved denne præstering af tjenesteydelser faktisk handler på vegne af sin arbejdsgiver, Treuarbeit Düsseldorf, således at tjenesteydelserne præsteres af det tyske selskab for det luxembourgske selskab, men ikke af Ramrath selv, kan det heroverfor gøres gældende, at Ramrath i så fald kan påberåbe sig traktatens artikel 48, hvorefter han frit kan præstere tjenesteydelser i Luxembourg i henhold til sine kontraktlige forpligtelser over for den tyske arbejdsgiver, ligesom Treuarbeit Düsseldorf faktisk kan påberåbe sig traktatens artikel 59.

14. Det må derfor, hvordan situationen end analyseres, være klart, at Ramrath's ret til at udøve sit erhverv i storhertugdømmet er omfattet af traktaten. Ethvert retmæssigt krav, der stilles i luxembourgsk lovgivning for så vidt angår den erhvervsmæssige etablering i Luxembourg, kan efter min mening opfyldes, så længe der findes et virksomhedsrevisionsselskab med hjemsted i Luxembourg, der har ansvaret for gennemførelsen og de endelige resultater af det revisionsarbejde, Ramrath har udført.

15. Resultatet bliver således, at en medlemsstat ikke kan stille krav vedrørende faste kontorfaciliteter eller mindstekrav vedrørende faktisk ophold eller anvende faglige standarder, der bevirker, at en virksomhedsrevisor, der ellers ville opfylde kravene for at udøve sit erhverv i Luxembourg, afskæres fra midlertidigt at være ansat hos en person eller et selskab, der er etableret som virksomhedsrevisor i Luxembourg, eller har præsteret tjenesteydelser dér på vegne af denne person eller dette selskab, selv om virksomhedsrevisoren ikke er etableret noget andet sted i Luxembourg.

**Ansættelse hos en person, der ikke har fået meddelt autorisation**

16. Som det erindres, var den anden grund for ministerens afgørelse om at trække Ramrath's autorisation tilbage, at Ramrath havde lønnet beskæftigelse hos en person, der ikke selv havde fået meddelt autorisation som virksomhedsrevisor i henhold til den luxembourgske lovgivning, hvilket er i strid med artikel 6 i loven af 28. juni 1984. Ministeren og Institut des Réviseurs har gjort gældende, at betingelsen i artikel 6 er nødvendig for at sikre, at virksomhedsrevisorer i Luxembourg har status som selvstændige erhvervsdrivende.

17. Kravet om status som selvstændig erhvervsdrivende i artikel 6 i den luxembourgske lovgivning er tilsyneladende stillet af hensyn til gennemførelsen af artikel 24 i Rådets ottende direktiv 84/253/EØF af 10. april 1984, der er udstedt med hjemmel i EØF-traktatens artikel 54, stk. 3, litra g), og som vedrører autorisation af personer, der skal foretage lovpligtig revision af regnskaber (EFT L 126, s. 20). Medlemsstaterne skulle efterkomme ottende direktiv inden den 1. januar 1988 ved udstedelsen af bestemmelser, der senest skulle finde anvendelse fra den 1. januar 1990. Direktivets artikel 23 og 24 indeholder følgende to bestemmelser:

»Medlemsstaterne foreskriver, at personer, der er autoriseret til at foretage lovpligtig revision af de i artikel 1, stk. 1, omhandlede dokumenter, skal udføre denne revision samvittighedsfuldt.«

»Medlemsstaterne foreskriver, at disse personer ikke kan udføre en lovpligtig revision, såfremt de ikke er uafhængige ifølge lovgivningen i den medlemsstat, der stiller krav om denne revision.«

Storhertugdømmet kunne bestemt retmæssigt gennemføre artikel 24 ved at udstede et forbud mod, at en virksomhedsrevisor har lønnet beskæftigelse som ansat hos en person eller et selskab, der ikke selv har autorisation som virksomhedsrevisor. Derimod er det ikke nær så sikkert, at storhertugdømmet retmæssigt også kunne udelukke ansættelse hos en person eller et selskab, der har fået meddelt autorisation som virksomhedsrevisor i henhold til lovgivningen i en anden medlemsstat. Denne må antages fra den 1. januar 1990, og måske endda før, at have sat bestemmelser, og herunder bestemmelser om opfyldelse af kravene ifølge direktivets artikel 23 og 24, til gennemførelse af ottende direktiv i kraft. Direktivets artikel 3 indeholder desuden følgende bestemmelse:

»En medlemsstats myndigheder kan kun meddele autorisation til personer, der fører en retskaffen vandel, og som ikke udøver nogen form for virksomhed, der i henhold til denne medlemsstats lovgivning er uforenelig med den lovpligtige revision af de i artikel 1, stk. 1, omhandlede dokumenter.«

18. Nu er det vel rigtigt, at afgrænsningen af begrebet »virksomhed, der er uforenelig med lovpligtig revision«, og af de kriterier (måske bortset fra kriterierne for faglig udadlelighed), hvorefter det skal afgøres, om der er tale om selvstændig virksomhed, kan være forskellig fra medlemsstat til medlemsstat, hvilket også henvisningen til national lovgivning i direktivets artikel 3 og 24 peger i retning af. Skulle det derfor være godtgjort, at de særlige betingelser for en virksomhedsrevisors ansættelse hos en person eller et selskab, der har fået meddelt autorisation i en anden medlemsstat, vil kunne medføre en tilsidesættelse af de i storhertugdømmet gældende krav om erhvervsmæssig selvstændighed eller andre velbegrundede krav, vil der være grundlag for at stille krav om, at denne ansættelse bringes til ophør. Desuden kunne en sådan ansættelse medføre, at den pågæl-

dende virksomhedsrevisor ikke kan udføre visse former for kontrol som følge af en eventuelt bestående forbindelse mellem det reviderede selskab og virksomhedsrevisorens arbejdsgiver. Den nationale ret må derfor konkret tage stilling til, om der er sket en sådan tilsidesættelse af de faglige regler. Derimod kan efter min mening en medlemsstat ikke retmæssigt uden yderligere bevisførelse gøre gældende, at ansættelse hos en virksomhedsrevisor, der har fået meddelt autorisation i en anden medlemsstat, i og for sig udgør en tilsidesættelse af de i denne gældende faglige regler. Det er nok mere på sin plads at stille krav om, at medlemsstaten selv godtgør, at virksomhedsrevisorens egnethed til at udføre revision på dens område med den nødvendige faglige uafhængighed og samvittighedsfuldhed er bragt i fare.

19. Ganske vist kan man ikke altid med henblik på at sikre, at de relevante faglige standarder og krav om uafhængighed opfyldes, nøjes med blot at sammenligne de på området gældende regler i de to berørte medlemsstater. Selv om de tyske bestemmelser for virksomhedsrevisorers faglige selvstændighed indeholder krav, der ligner de i Luxembourg gældende, kan det således alligevel forekomme, at de luxembourgske myndigheder i et konkret tilfælde må undersøge, om betingelsen om erhvervsmæssig selvstændighed virkelig er opfyldt. Hvor der er tale om en revision udført af Ramrath, kan de luxembourgske myndigheder bl.a. retmæssigt kræve, at der ikke mellem de reviderede selskaber og Treuarbeit Düsseldorf består en forbindelse, der vil kunne skabe usikkerhed om Ramrath's selvstændighed, og det vil med henblik på at sikre opfyldelsen af disse krav kunne være nødvendigt, at de kompetente myndigheder i de to stater samarbejder og udveksler oplysninger. Under alle omstændigheder mener jeg ikke, at det er en overdrivelse at stille krav om, at de luxembourgske myndigheder eventuelt går ind i en sådan samarbejdsprocedure. Et samarbejde mellem de kompetente myndigheder i de forskellige medlemsstater er ofte absolut nødvendigt for at sikre den frie bevægelighed på de liberale erhvervs område. Under alle omstændigheder er det dog klart, at den blotte mulighed for en interessekonflikt som følge af en ansættelse i en anden medlemsstat ikke kan udgøre tilstrækkeligt grundlag for et forbud mod erhvervsudøvelse i Luxembourg. Det er således efter min mening udtryk for et misforhold mellem mål og midler, at Storhertugdømmet Luxembourg absolut og på forhånd forbyder ansættelse i et revisionsselskab, der er hjemmehørende i en anden medlemsstat.

## Forslag til afgørelse

20. Jeg skal derefter foreslå Domstolen at besvare spørgsmålene fra Storhertugdømmet Luxembourgs Conseil d'État på følgende måde:

»1) Traktatens artikel 48, 52 og 59 er til hinder for, at myndighederne i en medlemsstat afslår at meddele autorisation som virksomhedsrevisor til en fælles-

skabsborger med den begrundelse, at vedkommende er etableret som virksomhedsrevisor i en anden medlemsstat, eller [jf. dog det nedenfor under punkt 3) formulerede svar] at vedkommende har lønnet beskæftigelse i denne medlemsstat.

2) Traktatens artikel 48 og 59 er til hinder for, at en medlemsstat stiller krav vedrørende faste kontorfaciliteter eller mindstekrav vedrørende faktisk ophold på dens område, eller for at den anvender faglige standarder, når den hermed afskærer en fællesskabsborger, der i øvrigt har autorisation til at virke som virksomhedsrevisor, og som har etableret sig eller er i lønnet beskæftigelse som virksomhedsrevisor i en anden medlemsstat, fra i) midlertidigt at være ansat hos en person eller et selskab, der er etableret som virksomhedsrevisor i førstnævnte medlemsstat, eller ii) midlertidigt at præstere tjenesteydelser på vegne af denne person eller dette selskab.

3) Traktatens artikel 48, 52 og 59 er til hinder for, at myndighederne i en medlemsstat hindrer en fællesskabsborger i at virke som virksomhedsrevisor med den begrundelse, at vedkommende er ansat hos en person eller et selskab, der er blevet meddelt autorisation til at udøve virksomhed som selskabsrevisor i overensstemmelse med en anden medlemsstats lovgivning, medmindre det godtgøres, at vedkommendes ansættelse under de konkret foreliggende omstændigheder er i strid med de faglige standarder, vedkommende skal følge, eller med hans uafhængighed.«